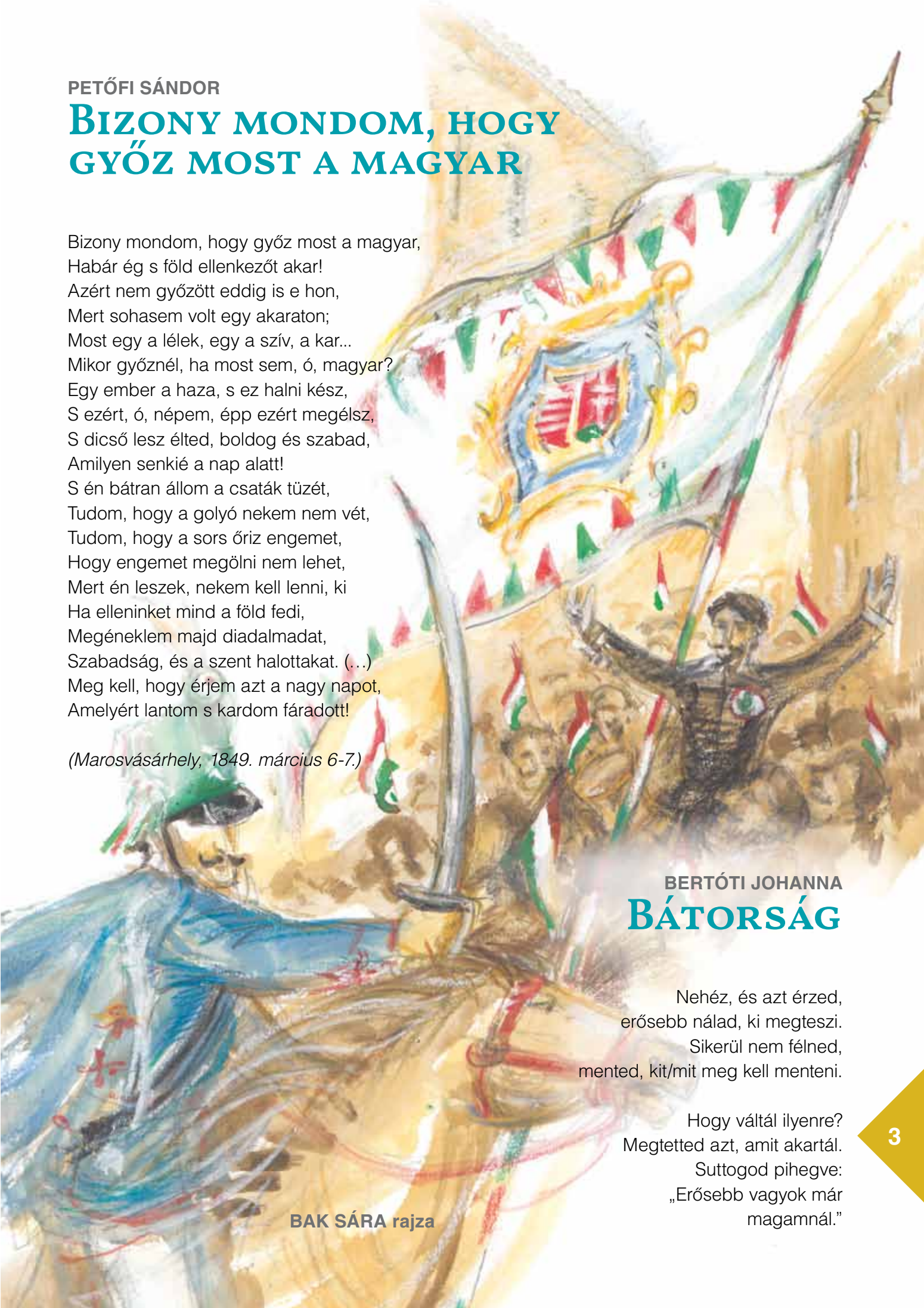

PETŐFI SÁNDOR

BIZONY MONDOM, HOGY GYŐZ MOST A MAGYAR

Bizony mondom, hogy győz most a magyar,
Habár ég s föld ellenkezőt akar!
Azért nem győzött eddig is e hon,
Mert sohasem volt egy akaraton;
Most egy a lélek, egy a szív, a kar...
Mikor győznél, ha most sem, ó, magyar?
Egy ember a haza, s ez halni kész,
S ezért, ó, népem, épp ezért megélsz,
S dicső lesz élted, boldog és szabad,
Amilyen senkié a nap alatt!
S én bátran állok a csaták tűzét,
Tudom, hogy a golyó nekem nem vét,
Tudom, hogy a sors őriz engemet,
Hogy engemet megölni nem lehet,
Mert én leszek, nekem kell lenni, ki
Ha elleninket mind a föld fedi,
Megéneklek majd diadalmadat,
Szabadság, és a szent halottakat. (...)
Meg kell, hogy érjem azt a nagy napot,
Amelyért lantom s kardom fáradott!

(Marosvásárhely, 1849. március 6-7.)

BERTÓTI JOHANNA
BÁTORSÁG

Nehéz, és azt érzed,
erősebb nálad, ki megteszi.
Sikerül nem félned,
mented, kit/mit meg kell menteni.

Hogy váltál ilyenre?
Megtetted azt, amit akartál.
Suttogod pihegve:
„Erősebb vagyok már
magamnál.”

BAK SÁRA rajza

P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

MÁRCIUS NAGYMEDESÉREN

Farakások mellett, utca végén
még kásás hó ült vastagon,
Nagymedeséren március öröme
csillogott minden ablakon.

Végimentünk sáros, halk utcákon.
Toronyból néztük a falut,
görbe utcáival. A kis völgyben,
mint a bölcsőben, úgy aludt.

A csodálkozástól mintha elment
volna hirtelen a hangom.
Ezernégyszázkilencvenhatot
olvastam a nagyharangon.

Ugye, nem tudod, hol van Nagymedesér?
Menj oda, ajánlom nagyon,
én láttam: márciusban az öröm
ott csillog minden ablakon.

CZEINER-SZÜCS ANITA

ÉN VOLTAM

Rügy pattan,
szív dobban,
fény slisszan,
láng lobban.

Szó szösszen,
jég koppan,
szárny villan,
föld toccsan.

Ág zörren,
víz csobban,
bú röppen,
ég moccan.

Szél hussan –
én voltam,
márciust
rajzoltam.

EGYED EMESE

NEM UTÁLOM ÉN AZ ESŐT

Kirándulnék esőben is:
olyankor az erdő is friss.

(Bentről nézve sem utolsó.
Eső. Nem falra hányt borsó.)

Lemossa az autókat is,
a kanyargós utakat is,

esőcsatorna zúgása,
golyák hazaszárnyalása!

TÓTH ÁGNES MÁRCIUS

Hófoltos réten, hóbortos fényben,
trillázó, cikázó erecske, kéken.

Barkaág pelyhe, hóvirág kelyhe,
holdsugár, napsugár selyemfekhelye.

Csillag keresztje csillan szemembe,
barkaág, hóvirág simul kezembe.

HATHÁZI REBEKA rajza

FIZETÉSNAP

Most egy másik emlékről, a fizetésnapról számolok be nektek. Ez minden hónapnak az a különleges napja, amikor a felnőttek megkapták az elvégzett munkájuk utáni járandóságukat. Aznap izgatottan vártuk a szülőket, mert valami finomsággal, szép ruhadarabbal, játékkal állítottak be. Akkoriban nem bankkártyára utalták a pénzt, hanem borítékba tették, úgy adták át.

Az egyik emlékezetes fizetésnapon édesanyám egy bordó bارسonyruhával lepett meg. Levehető, krémszínű csipkegallér volt rajta.

Rögtön felpróbáltam, a nagy tükör előtt gyönyörködtem benne. Ez volt az első igazi ünneplő ruhám. Külön vállfára tettem, és csak kivételes napokon

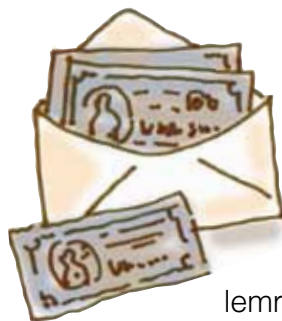
öltöttem magamra, nagy ünnepeken, vagy amikor vendégségbe mentünk.

Egy másik alkalommal a testvéremmel együtt kalucsnit kaptunk. Az olyan, gumiból készült cipő, amit egy másik lábbelire húztunk rá, hogy megvédjük a sártól. A kalucsni csak a lábfejet és a bokát takarta. Szerettem benne járni, ráhúztam a lakkcipőmre, s máris tapicskolhattam a latyakban.

Fizetésnapokon, miután a kezdeti izgatottság enyhülni látszott, a szüleim elővettek egy üres borítékot, valamennyi papírpénzt tettek bele, majd ezt írták rá: KOSZTPÉNZ.

Én meg koszpénznek olvastam, és azon töprengtem, hogy mitől koszosak azok a papírpénzek. Sok kézben jártak, s így bepiszkolódtak? A koszos pénzeket azért különítették el a szüleim, nehogy összemocskolják a többi, még tiszta pénzt? Addig-addig törtem a fejem, míg egyszer megkérdeztem édesapámtól:

– Miért teszitek külön a koszos pénzt?

– Az nem koszos pénz! – nevetett édesapám, majd elmagyarázta, mit jelent a szó:

– Kosztpénz, vagyis az élelemre félretett pénz. Azzal veszünk kenyeret, tejet, sajtot, húst, zöldséget és más fontos élelmiszert. A háztartáshoz szükséges dolgok is idetartoznak.

Miután tisztázódott a kosztpénz fogalma, megnyugodtam. Néha szerettem volna már felnőtt lenni, hogy fizetést kapjak és vásároljak. Ahhoz egy hatalmas bevásárlótáska kellene. Az első keresetemből majd veszek. Mindezeket elmondtam édesanyámnak, aki tudtomra adta, hogy a pénzzel tudni kell bánni. Be kell osztani, nem szabad elpazarolni.

Fizetésnapokon mi is kaptunk a testvéremmel egy kevéske zsebpénzt. Próbáltam beosztani, nem mindig sikerült. Volt, amikor egykettőre elköltöttem a kedvenc édességemre, máskor hetekig őrizgettem.

Eszembe jutott egy másik fizetésnap. A szüleim nem jöttek a megszokott időben. Aggódva néztünk egymásra: miért késnek, mi történhetett? Késő délután volt, amikor megérkeztek. Édesanyámnak könnyes volt a szeme, édesapám is elég komor képet vágott. Rosszul lett a titkárnő, aki édesanyám munkahelyén a fizetést osztotta. Mentőt kellett hívni hozzá, kórházba szállították.

Végül ez a fizetésnap is jól végződött. Annyi idejük volt még a szüleinknek, hogy megvegyék nekünk a rég áhított *Ember, ne mérgelődj* társasjátékot. Másnap este együtt kipróbáltuk. Körbeültük a nagy asztalt, önfeledten játszottunk. A bátyámmal ketten bizony mérgelődtünk, amikor nem mi nyertünk.

A fizetésnap ünnep volt, nem egyszerű hétköznapi. Olyankor ragyogó szemmel vártuk a szüleinket, és azt lestük, hogy mekkora szatyrokkal érkeznek, s mi minden van a szatyrookban.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

